

UZASADNIENIE

Dnia 20 czerwca 2016 roku powódka (...) Bank spółka akcyjna we W. wniosła przeciwko pozwanym J. K. (1), J. K. (2) i Ł. K. pozew o solidarne wydanie samochodu osobowego marki V. (...) H. o nr rej. (...), nr VIN (...), rok produkcji 2005 wraz z dowodem rejestracyjnym, kartą pojazdu i kluczami, a także złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 29 stycznia 2009r. zawarła z G. K. umowę kredytu złotowego na sfinansowanie zakupu pojazdu marki V. (...) H. o nr rej. (...), natomiast zabezpieczeniem tej umowy była umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 21 stycznia 2009r., zgodnie z którą powódka stała się współwłaścicielem tego pojazdu w 49%, a kredytobiorca w 51%. Powódka wskazała nadto, iż G. K. oddał przedmiotowy pojazd do warsztatu pozwanych i nie zapłacił za usługę naprawy. Pozwani następnie wzywali powódkę do zapłaty kosztów naprawy i parkowania pojazdu. Strona powodowa wskazała także, iż wzywała pozwanych do wydania pojazdu, co jednakże nie nastąpiło. Nadto wskazano, iż przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie toczyła się sprawa pod sygn. XI GC 940/12, w której pozwani żądali od powódki zapłaty z tytułu kosztów naprawy i parkowania przedmiotowego pojazdu. Sąd oddalił powództwo, nadto apelacja od wyroku również została oddalona.

W dniu 30 sierpnia 2016r. w odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa, o zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów procesów, a także wnieśli pozew wzajemny o zapłatę od powódki na rzecz pozwanych kwoty 6.840 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, iż przedmiotowy samochód został im powierzony do naprawy przez G. K. i z tego tytułu wystawili fakturę. Wskazali nadto, iż wnieśli pozew o zapłatę za usługę oraz parkowanie przeciwko G. K., która to sprawa zakończyła się prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w dniu 19 lipca 2011r. Jednakże egzekucja tocząca się przeciwko G. K. okazała się bezskuteczna. Strona pozwana wskazała, iż wzywała powódkę do zapłaty kwoty z tytułu naprawy pojazdu oraz parkowania, a także, iż proponowała ugodę, do której nie doszło. Pozwani zgłaszali także zarzut przedawnienia i wskazali, iż wymagalność roszczenia powódki rozpoczęła się najpóźniej z dniem 03 stycznia 2011r.

Co do powództwa wzajemnego pozwani wskazali, iż domagają się zapłaty za koszty parkowania przedmiotowego pojazdu na ich nieruchomości w okresie od 01 września 2013r. do 01 września 2016, licząc po 190 zł miesięcznie.

Ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew oraz w swojej odpowiedzi na pozew wzajemny strona powodowa wniosła o odrzucenie pozwu wzajemnego jako niedopuszczalnego w sprawie o wydanie pojazdu, względnie o oddalenie powództwa wzajemnego jako całkowicie bezzasadnego oraz o zasądzenie kosztów procesu. Nadto powódka wniosła o przekazanie sprawy z powództwa pozwanych do rozpoznania Sądowi dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu. Powódka wskazała, iż przetrzymywanie przedmiotowego pojazdu przez pozwanych jest bezprawne, gdyż to ona jest właścicielem pojazdu, a nadto wskazali, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia. Odnosząc się natomiast do pozwu wzajemnego powódka wskazała, iż niedopuszczalne jest w sprawach o naruszenie posiadania powództwo wzajemne, a nadto wskazała, iż pozwani posiadają dowód rejestracyjny tak długo, co sam pojazd, zatem wiedzieli, iż powódka jest współwłaścicielem pojazdu, co sprzeczne jest z tym, że posiadają go w złej wierze. Nadto strona powodowa wskazała, iż pozwani nie wykazali zasadności zastosowania stawki w wysokości 190 zł miesięcznie za parkowanie pojazdu. Pozwani posiadali bezumownie pojazd powódki i to oni powinni zapłacić za bezumowne korzystanie z jej rzeczy.

Pismem z dnia 09 grudnia 2016r. strona pozwana wniosła o rozszerzenie powództwa wzajemnego, tj. wniosła o zasądzenie na ich rzecz solidarnie kwoty 570 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 09 grudnia 2016r. do łącznej kwoty 7.410 zł. W uzasadnieniu wskazali, iż rozszerzenie wynika z doliczenia kolejnych trzech miesięcy (od września do końca listopada 2016r. łącznie) przechowywania przedmiotowego pojazdu licząc po 190 zł za miesiąc.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 stycznia 2009r. powódka- pozwana wzajemna zawarła z G. K. umowę kredytu złotowego nr (...) na zakup pojazdu marki V. (...) H., nr VIN (...), rok produkcji 2005. Na podstawie tej umowy powódka- pozwana wzajemna udzieliła kredytobiorcy kredytu w kwocie 111.036,39 zł.

W celu zabezpieczenia umowy kredytu powódka- pozwana wzajemna i G. K. zawarli w dniu 21 stycznia 2009r. umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz cesji praw z polisy AC. Zgodnie z tą umową G. K. przeniósł na powódkę- pozwaną wzajemną udział w prawie własności przedmiotowego pojazdu w części 49/100, w wyniku czego powódka- pozwana wzajemna stała się współwłaścicielem pojazdu w 49%, natomiast G. K. stał się współwłaścicielem pojazdu w 51%. Zgodnie z umową G. K. wyraził bezwarunkową zgodę na przejście na powódkę- pozwaną wzajemną pozostałej części udziału w prawie własności pojazdu wynoszącej 51% w przypadku m.in. wypowiedzenia umowy kredytu czy niedotrzymania przez G. K. postanowień umowy. Zgodnie z § 5 tej umowy G. K. zatrzymuje przewłaszczony pojazd w swoim władaniu w charakterze biorącego w użyczenie. Natomiast zgodnie z § 5 umowy G. K. zobowiązuje się, że nie będzie bez zgody powódki- pozwanej wzajemnej rozporządzać swoim udziałem, ani nie odda pojazdu w używanie osobie trzeciej. G. K. był zobowiązany także do ponoszenia wszelkich niezbędnych dla prawidłowego użytkowania pojazdu nakładów, w tym także do ponoszenia na własny koszt niezbędnych napraw (§ 7 pkt b).

Dowód:

- umowa kredytu złotowego, k.19-21;
- umowa przewłaszczenia, k.22-23.

Dowód rejestracyjny pojazdu marki V. (...) H. o nr rej. (...) zawierał informację, iż współwłaścicielami pojazdu są G. K. oraz powódka- pozwana wzajemna.

Dowód:

- dowód rejestracyjny, k.24-25, 111.

G. K. w dniu 16 listopada 2009r. oddał przedmiotowy pojazd do naprawy do warsztatu pozwanych- powodów wzajemnych. Z tytułu naprawy pozwani- powodowie wzajemni wystawili fakturę proforma nr 253/11/09 na łączną kwotę 7.400,82 zł brutto.

Dowód:

- zlecenie wykonania usługi, k.30;
- faktura proforma nr 253/11/09, k.31.

W dniu 09 lutego 2010r. powódka- pozwana wzajemna wystosowała do G. K. pismo, w którym wypowiedziała umowę kredytu złotowego nr (...) z dnia 29 stycznia 2009r. z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia i wskazując, iż kwota zobowiązania wymagalnego z tytułu umowy wynosi 9.867,92 zł. Nadto wskazała, iż dokonanie spłaty będzie traktowane jako zgoda na dalsze trwanie umowy kredytowej.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy wraz z dowodem doręczenia, k.26-27v.

Pismem z dnia 22 grudnia 2010r. pozwani- powodowie wzajemni wezwali powódkę- pozwaną wzajemną do uiszczenia należności za naprawę przedmiotowego pojazdu i do jego odbioru. Wskazali, iż G. K. został poinformowany o

zakończeniu naprawy samochodu i do uiszczenia z tego tytułu należności, czego jednak nie uczynił. Pozwani-powodowie wzajemni wskazali, iż naliczają także koszty parkowania w wysokości 5 zł za dzień, który to koszt parkowania na dzień 22 grudnia 2010r. wynosi 1.820 zł. Pismo to zostało odebrane przez powódkę- pozwaną wzajemną w dniu 03 stycznia 2011r.

Dowód:

- pismo z dnia 22 grudnia 2010r., k.29;
- potwierdzenie odbioru, k.69.

W dniu 19 lipca 2011r. w sprawie I Nc 893/11 toczącej się przed Sądem Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym Sąd nakazał G. K., aby zapłacił solidarnie J. K. (1), J. K. (2) i Ł. K. kwotę 10.015,02 zł wraz z kosztami postępowania.

Postanowieniem z dnia 01 września 2011r. nadano na powyższy nakaz klauzulę wykonalności.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego pozwani- powodowie wzajemni wszczęli postępowanie egzekucyjne, które postanowieniem komornika z dnia 29 sierpnia 2012r. w sprawie KM 4324/11 zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Dowód:

- nakaz zapłaty wraz z postanowieniem, k.70-70v;
- postanowienie komornika, k.71-71v.

W dniu 15 marca 2012r. pozwani- powodowie wzajemni wezwali powódkę- pozwaną wzajemną do zapłaty kwoty 13.290,82 zł, na którą to kwotę składają się koszty naprawy przedmiotowego pojazdu w wysokości 7.400,82 zł oraz koszty parkowania od dnia 24 grudnia 2009r. do dnia 14 marca 2012r.- łącznie 5.890 zł. Nadto ponownie wezwali powódkę- pozwaną wzajemną do odebrania pojazdu.

W odpowiedzi powódka- pozwana wzajemna, pismem z dnia 28 maja 2012r., poinformowała, iż prowadzi czynności w celu usunięcia wad prawnych pojazdu, a także iż istnieje możliwość odbioru pojazdu i zapłacenia kosztów naprawy przed uzyskaniem zwolnienia pojazdu spod egzekucji, jednakże w sytuacji odstąpienia pozwanych- powodów wzajemnych od naliczonych kosztów parkowania za przedmiotowy pojazd.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 15 marca 2012r., k.32-33;
- pismo z dnia 28 maja 2012r., k.34.

Pismem z dnia 29 maja 2012r. pozwani- powodowie wzajemni wystosowali do powódki- pozwanej wzajemnej pismo, w którym wskazali, iż wyrazili, w rozmowie z panią A. J., której występowała w imieniu powódki, wolę zawarcia ugody na kwotę 10.000 zł, jednakże nie mogą uzyskać informacji, czy ich propozycja jest akceptowana.

Nadto pozwani- powodowie wzajemni pismem z dnia 06 czerwca 2012r. poinformowali powódkę- pozwaną wzajemną, iż są gotowi odstąpić od żądania zwrotu kosztów parkowania przedmiotowego pojazdu na ich terenie, jednakże podtrzymują roszczenie w zakresie zwrotu kosztów naprawy tego samochodu wraz z odsetkami ustawowymi, łącznie 9.837,95 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 29 maja 2012r., k.35;

- pismo z dnia 06 czerwca 2012r., k.72.

W dniu 15 listopada 2012r. powódka- pozwana wzajemna wezwała pozwanych- powodów wzajemnych do niezwłocznego wydania przedmiotowego pojazdu wskazując, iż pojazd ten stanowi własność powódki- pozwanej wzajemnej na podstawie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie umowy kredytowej. Nadto wskazała, iż uzależnianie wydania pojazdu od zapłaty jakichkolwiek kwot uznaje za pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, gdyż powódka- pozwana wzajemna nigdy nie użytkowała pojazdu, nie zlecała jego naprawy, przechowywania i dozoru.

Dowód:

- pismo z dnia 15 listopada 2012r., k.36.

Pismem z dnia 26 listopada 2012r. powódka- pozwana wzajemna wskazała, iż wyraża chęć ugodowego rozwiązania sprawy przedmiotowego pojazdu, tj. wyraża chęć zapłaty z tytułu przeprowadzonej naprawy i naliczonych kosztów parkowania.

W odpowiedzi z dnia 28 stycznia 2013r. pozwani- powodowie wzajemni wskazali, iż również wyrażają wolę zawarcia ugody i w ramach tego są gotowi ograniczyć swoje żądanie do kwoty 10.000zł. Wskazali, iż proszą o wiążącą odpowiedź w tym zakresie, gdyż chcą jak najszybciej wydać przedmiotowy pojazd.

Powódka- pozwana wzajemna pismem z dnia 11 marca 2013r. poinformowała, iż deklaruje chęć zapłaty z tytułu przeprowadzonej naprawy potwierdzonej fakturą nr (...) na kwotę 7.400,82 zł oraz z tytułu kosztów parkowania, ale od dnia zwolnienia pojazdu spod egzekucji w sprawie Km 4324/11 do dnia podjęcia czynności zmierzających do przejęcia pojazdu przez powódkę- pozwaną wzajemną.

Pozwani- powodowie wzajemni poinformowali powódkę- pozwaną wzajemną, iż kwestią sporną pozostają odsetki ustawowe od kwoty wynikającej z faktury nr (...) oraz wskazali, iż nie wnosili do komornika, przeprowadzającego postępowanie egzekucyjne, o zajęcie przedmiotowego samochodu.

Dowód:

- pismo z dnia 26 listopada 2012r., k.94;

- pismo z dnia 28 stycznia 2013r., k.95, 132;

- pismo z dnia 11 marca 2013r., k.96;

- pismo z dnia 18 marca 2013r., k.97.

Między stronami toczyło się postępowanie przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie o sygn. XI GC 940/12, zainicjowane przez pozwanych- powodów wzajemnych. Powództwo zostało oddalone, tak samo jak i apelacja wniesiona od tego wyroku.

W związku z tym pozwani- powodowie wzajemni pismem z dnia 19 lipca 2013r. wskazali, iż posiadają osobę chętną na zakup przedmiotowego pojazdu za kwotę 25.000zł, która następnie podzielona zostałaby po połowie między powódkę- pozwaną wzajemną i pozwanych- powodów wzajemnych.

Powódka- pozwana wzajemna pismem z dnia 18 września 2013r. wezwała pozwanych- powodów wzajemnych o pilne wskazanie terminu, w którym może odebrać przedmiotowy pojazd, a także poinformowała, iż nie widzi podstaw do zawierania ugody w związku z przedmiotowym pojazdem.

Dowód:

- wyrok wraz z uzasadnieniem w sprawie XI GC 940/12, k.37, 73-81;
- wyrok oddalający apelację wraz z uzasadnieniem (VIII Ga 121/13), k.38, 82-93;
- pismo z dnia 18 września 2013r., k.39;
- pismo z dnia 19 lipca 2013r., k.132a.

W dniu 10 października 2013r., a następnie w dniu 25 listopada 2013r. powódka- pozwana wzajemna ponownie wzywała pozwanych- powodów wzajemnych do wydania przedmiotowego pojazdu.

Dowód:

- wezwanie z dnia 10 października 2013r., k.40;
- wezwanie z dnia 25 listopada 2013r., k.41.

Pismem z dnia 08 stycznia 2014r. powódka- pozwana wzajemna poinformowała pozwanych- powodów wzajemnych, iż wnosi o wydanie pojazdu w takim stanie, w jakim był on przyjęty do naprawy, tj. z zamontowaną uszkodzoną skrzynią biegów. Wskazała także, iż osobą upoważnioną do odbioru pojazdu jest M. J..

W odpowiedzi z dnia 15 stycznia 2014r. pozwani- powodowie wzajemni wskazali, iż przywrócenie pojazdu do stanu, w jakim znajdował się przed naprawą nie jest możliwe, gdyż dostali polecenie zezłomowania części metalowych, które były uszkodzone oraz zaznaczyli, iż pojazd, który nie jest eksploatowany przez kilka lat ulega stopniowemu niszczeniu.

Dowód:

- pismo z dnia 08 stycznia 2014r., k.42;
- notatka, k.43;
- pismo z dnia 15 stycznia 2014r., k.98-99.

W dniu 21 kwietnia 2016r. powódka- pozwana wzajemna wezwała pozwanych- powodów wzajemnych do bezzwłocznego, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, wydania przedmiotowego pojazdu wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczami.

Dowód:

- pismo z dnia 21 kwietnia 2016r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k.44-45.

W dniu 23 czerwca 2014r. powódka- pozwana wzajemna wystosowała do Prokuratury Rejonowej S.-Zachód w S. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez pozwanych- powodów wzajemnych, polegającego na przywłaszczeniu mienia należącego do powódki- pozwanej wzajemnej w postaci przedmiotowego pojazdu. Postępowanie toczące się na skutek tego zawiadomienia zostało umorzone.

Postanowieniem Komisariatu Policji w M. z dnia 24 grudnia 2015r. o zmianie postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych ustalono, iż osobą uprawnioną do odbioru dowodów rzeczowych w postaci przedmiotowego pojazdu, dowodu rejestracyjnego, polisy OC oraz kompletu kluczy jest J. K. (1). Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 19 stycznia 2016r.

Dowód:

- zawiadomienie, k.100-101.

- postanowienie z dnia 24 grudnia 2015r., k.102;
- postanowienie z dnia 25 września 2015r., k.103-105;
- pismo z dnia 03 lutego 2016r., k.106;
- pismo z dnia 22 lutego 2016r., k.107-108.

W dniu 22 lutego 2016r. pozwani- powodowie wzajemni wystosowali do powódki- pozwanej wzajemnej pismo, w którym wnosili o zawarcie ugody odnośnie przedmiotowego pojazdu w ten sposób, iż otrzymają oni powyższy pojazd na wyłączną własność w drodze darowizny.

Dowód:

- pismo z dnia 22 lutego 2016r., k.107-108.

Pozwani- powodowie wzajemni nie posiadają karty pojazdu marki V. (...) H. o nr rej. (...).

Dowód:

- zeznania J. K. (2), k.157.

Przeciętna cena za parkowanie pojazdu typu bus na terenie S. i okolic wynosi 160 zł miesięcznie.

Dowód:

- cennik, k.109-110, 133-135.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo główne zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości. Oparte ono było o treść normy zawartej w art. 222 § 1 k.c. Przewidziane w art. 222 § 1 k.c. roszczenie windykacyjne jest roszczeniem właściciela o wydanie rzeczy, która znajduje się we władaniu innej osoby. Przepis ten stanowi, iż właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba, że osobie tej przysługują skuteczne względem właściciela uprawnienia do władania rzeczą. Uprawnienia takie mogą mieć swoje źródło np. w umowie dzierżawy najmu lub innym stosunku prawnym uprawniającym do zajmowania danej nieruchomości. Do uwzględnienia powództwa konieczne jest stwierdzenie istnienia przesłanek pozytywnych w postaci uprawnień właścicielskich powoda oraz władania jego nieruchomością przez pozwanego, a także braku przesłanki negatywnej, jaką jest istnienie po stronie pozwanej skutecznych względem właściciela uprawnień do władania rzeczą. Na gruncie powołanego wyżej przepisu, dla uznania skuteczności roszczenia wydobywczego powoda koniecznym było zatem ustalenie w pierwszej kolejności, że przysługuje mu prawo własności samochodu, po drugie stwierdzenie, że nieruchomość pozostaje w faktycznym władaniu pozwanych i po trzecie wreszcie, że pozwanym nie przysługują skuteczne względem strony powodowej uprawnienie do władania rzeczą.

Wszystkie te okoliczności były bezsporne. Nie było sporu co do tego, że powódka jest właścicielem samochodu, co do tego że pozwani nim władają oraz co do tego że nie mają do tego władania żadnych prawnych podstaw. Jedyny zarzut jakim się bronili to przedawnienie. Zgodnie z art. 223 § 1 k.c. roszczenia właściciela przewidziane w artykule poprzedzającym nie ulegają przedawnieniu, jeżeli dotyczą nieruchomości. Roszczenie o wydanie rzeczy ruchomej jest zatem z zasady przedawnialne. Powództwo jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i zgodnie z art. 118 k.c. w tym przypadku termin przedawnienia wynosi 3 lata. Zgodnie ze stanowiskiem strony pozwanej początek biegu terminu przedawnienia to 3 stycznia 2011 r., kiedy pozwany bank potrzymał zawiadomienie o posiadaniu samochodu za którego naprawę G. K. nie zapłacił (k. 67). Jednakże zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Zgodnie natomiast z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Uznanie roszczenie windykacyjnego polega uznaniu że powód jest właścicielem, że pozwany włada rzeczą i że nie ma do tego podstaw prawnych. Takie elementy zawierają w sobie pisma pozwanych z dnia 28 stycznia 2013 r. (k. 95 i 132), z 19 lipca 2014 r. (k. 132a) i z 15 stycznia 2014 r. (k. 98). W szczególności formułowanie roszczeń o zapłatę za naprawę (co prawomocnie zostało przesądzone jako niezasadne) i za przechowywanie (również niezasadne – co w dalszej części uzasadnienia) nie kreuje tytułu prawnego do władania rzeczą. Z pism tych z resztą nie wynika, aby z tego powodu pozwani uważali się za uprawnionych do władania rzeczą. Skoro więc wymagalność roszczenia datuje się na 3 stycznia 2011 r., roszczenie było uznane co najmniej w dniach 28 stycznia 2013 r., 19 lipca 2014 r. i 15 stycznia 2014 r., a pozew o wydanie wpłynął 13 czerwca 2016 r., zarzut przedawnienia nie był trafny i w efekcie powództwo o wydanie niemal w całości zostało uwzględnione – niemal w całości, ponieważ powód nie wykazał aby pozwani dysponowali kartą pojazdu, czemu wprost też zaprzeczyła pozwana i w tym niewielkim zakresie powództwo zostało oddalone.

Marginalnie, gdyby hipotetycznie przyjąć zasadność zarzutu przedawnienia, tj. gdyby nie uznać że nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia przez oświadczenia w ww. pismach, to powódka ma dużo racji odwołując się do art. 5 k.c. przy zwalczaniu zarzutu przedawnienia. Chodzi o to, że gdyby zarzut przedawnienia uznać za zasadny, to sytuacja prawna samochodu byłaby niejako zawieszona w powietrzu. Z jednej strony pozwani ewidentnie nie spełniają przesłanek do nabycia własności tego pojazdu przez zasiedzenie i nadal nie mają do władania żadnego tytułu prawnego. Z drugiej zaś powód nie mógłby korzystać z uprawnień właścicielskich do dysponowaniem pojazdem. Właściciel nie mógłby więc wydobyć samochodu, a pozwany nie zostałby wykreowany jakkolwiek tytuł prawny do władania samochodem. Z perspektywy konstytucyjnej własność do najszersze z praw rzeczowych z którą wiąże się triada uprawnień – do posiadania, do korzystania i do rozporządzania. Pozostawienie pojazdu u pozwanych bez wykreowania dla nich tytułu prawnego, oznaczałoby że uprawnienia właściciela do posiadania i korzystania są wyłączone, a do rozporządzenia bardzo ograniczone. Tym samym zarzut przedawnienia należałoby w tych okolicznościach traktować jako nadużycie, gdyż zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Zdaniem Sądu zarzut przedawnienia skutkujący pozbawieniem właściciela uprawnienia do posiadania, korzystania i rozporządzania rzeczą, bez adekwatnego wykreowania tytułu prawnego pozwanych byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, związane z powództwem głównym, zawarte jest w pkt. III wyroku i znajduje podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Dodatkowo w grę wchodzi zastosowanie art. 100 k.p.c., jako że wygrana jest niemal w całości. Strona pozwana zobowiązana jest zwrócić stronie powodowej kwotę 5612 zł, na którą to kwotę składa się opłata od pozwu w kwocie 795 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4800 zł zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) - wg stanu na dzień wytoczenia powództwa.

Powództwo wzajemne było nieuzasadnione w całości.

Powodowie wzajemni podstaw żądania upatrywali w tzw. roszczeniach uzupełniających, a konkretnie w roszczeniu właściciela przeciwko posiadaczowi zależnemu, czyli art. 230 k.c. w zw. z art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 225 k.c. Obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Jednakże samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, których z powodu złej gospodarki nie uzyskał, oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy, gdyby znajdowała się w posiadaniu uprawnionego. Zgodnie z art. 224 § 2 k.c. Jednakże od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z

rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiszczyć wartość tych, które zużył. Wreszcie zgodnie z art. 230 k.c. Przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości oraz o naprawienie szkody z powodu pogorszenia lub utraty rzeczy, jak również przepisy dotyczące roszczeń samoistnego posiadacza o zwrot nakładów na rzecz, stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego.

Powodowie wzajemni dodatkowo powoływali się na ich zdaniem przesądzenie zasadności żądania co do zasady w sprawie XI GC 940/12. W ocenie Sadu Rejonowego uległy jednak zmianie okoliczności w których formułowane jest roszczenie o zapłatę za tzw. przechowywanie samochodu. Dla jasności nie ma żadnego węzła obligacyjnego łączącego strony i jedynymi podstawami mogą być te które wynikają z ustawy. Dokonując subsumpcji ww. podstaw prawnych to powodowie wzajemni dochodzą jako właściciele gruntu na którym parkowany jest samochód zapłaty za zajmowanie tego gruntu przez powódkę (czyli za korzystanie), którą traktują jako posiadacza zależnego.

Posiadanie to stan faktyczny z którym wiążą się skutki prawne. Może one być samoistne, czyli takie jak właściciel albo zależne gdy faktyczne władanie jest jak użytkownika, zastawnika, najemcy, dzierżawcy lub mającego inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (art. 336 k.c.). Z posiadaniem związane są zawsze 2 elementy – władztwo faktyczne, zwane po łacinie corpus, oraz wola posiadania, również z łacińskiego języka określane jako animus. O ile w sprawie XI GC 940/12 można było bank traktować jako posiadacza zależnego, o tyle w niniejszej sprawie brak do tego podstaw. Sprawa XI GC 940/12 wytoczona została przez obecnych powodów wzajemnych i dotyczyła zadania zapłaty za naprawę i przechowywanie pojazdu. Pozwany bank w tamtej sprawie zachował się biernie, dając podstawy do przyjęcia, że niejako nie chce zabrać swojej własności, przetrzymując ją na gruncie powodów i to spowodowało przypisanie mu statusu posiadacza zależnego.

Powództwo wzajemne wytoczone zostało w sprawie o wydanie, gdzie założeniem jest że powód jako właściciel żąda wydania jego rzeczy, ponieważ pozwany bez tytułu prawnego (wbrew jego woli) włada rzeczą i nie chce jej zwrócić. Na można a takiej sytuacji przypisać pozwanemu wzajemnemu woli posiadania gruntu jak mającego jakiegokolwiek prawo z którym wiąże się określone władztwo nad cudzą rzeczą. Pozwany wzajemny, żąda wydania swojego pojazdu, czemu sprzeciwia się powód wzajemny. W tej sytuacji wewnętrznie sprzeczne byłoby przypisanie pozwanemu wzajemnemu woli posiadania gruntu pod pojazdem. Z tej też przyczyny powództwo wzajemne podlegało oddaleniu.

Marginalnie Sąd w tym składzie stoi na stanowisku że koszt parkowania na poziomie 160 zł został wykazany cennikiem parkingu strzeżonego na terenie S.. P. jest typową „sypialnią” S., praktycznie nie ma żadnej przerwy między zabudowaniami w S. i w P., stąd (...) stawki mogą być przyjęte również w P.. Kwota za parkowanie wynika z klasy pojazdu a nie z jego homologacji. Sporny V. jest typowym busem i do takiego pojazdu musi odnosić się cennik. Dodatkowo opłaty za parkowanie na takim parkingi rzędu 150 – 200 zł miesięcznie są okolicznością znaną powszechnie, nie wymagającą dowodzenia, w szczególności przy wykorzystaniu dowodu z opinii biegłego.

O kosztach procesu, związanego z powództwem wzajemnym orzeczona na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., Powodowie wzajemni zobowiązani są zwrócić pozwanej wzajemnej kwotę 2400 zł, czyli koszt wynagrodzenia pełnomocnika w tej sprawie kwocie 2400 zł zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) - wg stanu na dzień wytoczenia powództwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)